Μιχάλης Ρίζος

Η “ενότητα” ως μέθοδος επιβεβαίωσης

Σε πρόσφατη ανάρτησή της στην ιστοσελίδα ΙΣΚΡΑ (24/12/2016) με τον σκληρό τίτλο “Αρρωστημένες εμφυλιοπολεμικές καταστάσεις στον αριστερό χώρο” η Μαρία Ηλιάδη εξακολουθεί – όπως και η ηγεσία της ΛΑΕ – να επιμένει σε μια πρόταση ενότητας γύρω από τον εαυτό της, το πρόγραμμά της και την αντίληψη που αυτή υιοθετεί για τις συμμαχίες και τα πολιτικά μέτωπα, κατηγορώντας όλους τους υπόλοιπους που δεν δέχονται να προσχωρήσουν στο μέτωπο-κόμμα που προτείνει, ως σεχταριστές, ανθενωτικούς και βερμπαλιστές της επανάστασης.

Είναι η ίδια ακριβώς μεθοδολογία, αλλά και το ίδιο ουσιαστικά περιεχόμενο πολιτικής πρότασης – τακτικής, που η ηγεσία και αρκετά στελέχη της σημερινής ΛΑΕ, προωθούσαν όντας στο πολιτικό επιτελείο του ΣΥΡΙΖΑ, σχεδόν με τα ίδια επιχειρήματα.

Σαν να μην άλλαξε τίποτα, σαν να μη γίνανε τεκτονικές αλλαγές στο συχετισμό δυνάμεων την τελευταία τετραετία, σαν η αστική και μνημονιακή πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ να έπεσε από τον ουρανό. Κι όταν περισσεύει η δογματική αντίληψη της πολιτικής, πολλαπλασιάζονται οι κατηγορίες για κομματική περιχαράκωση, “αεροπλανικές ακροβασίες”, “φετιχισμό της περίκλειστης ανάλυσης και μικροκοσμικής κουλτούρας, η οποία παραπέμπει σε αιρέσεις”, προς την υπόλοιπη αριστερά (και ειδικά στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και το ΝΑΡ).

Διάλογος και κοινή δράση για τον λαό όχι μικροκομματικές αντιπαραθέσεις

Ας δούμε τι λέει η αρθρογράφος:

Πρώτο, θεωρεί διαστρέβλωση τη θέση του ΝΑΡ και το συγκεκριμένο εδάφιο πρόσφατου άρθρου στο ΠΡΙΝ, που εκτιμά ότι η ΛΑΕ παραπέμπει στις ελληνικές καλένδες την έξοδο από την ΕΕ.

Πού είναι η ανακρίβεια σε αυτό; Τα επίσημα ντοκουμέντα, τα πλαίσια πάλης που προτείνουν οι δυνάμεις της, οι αναλύσεις, οι δηλώσεις και οι συνεντεύξεις των στελεχών της ΛΑΕ δεν αρχίζουν και τελειώνουν με την “έξοδο από το ευρώ, ρήξη με την ΕΕ”; Στην καλύτερη περίπτωση να προσθέσουν “στην προοπτική της εξόδου”. “Στην προοπτική”; Σε μια περίοδο που ο λαός μας υποφέρει από τα ευρωμνημόνια, οι αντιθέσεις στην ΕΕ οξύνονται στο έπακρο και το αστικό ευρωπαϊκό οικοδόμημα κλονίζεται; Όταν πάνω από το 60% των εργαζομένων δηλώνουν αντίθετοι με την ΕΕ;

Ας πούμε τα πράγματα με τ’ όνομά τους:

Η ηγεσία της ΛΑΕ δεν υιοθετεί την έξοδο από την ΕΕ σαν άμεσο στόχο πάλης, ούτε σαν προγραμματικό πυλώνα. Περιορίζεται στο “νόμισμα”, όταν ο λαός, ευρώ και ΕΕ τα θεωρεί σχεδόν ταυτόσημα και βασική αιτία των δεινών του.

Η ηγεσία της ΛΑΕ μιλάει μόνο για έξοδο από το ευρώ γιατί προτάσει μια καλύτερη θέση, μια “παραγωγική ανασυγκρότηση” του ελληνικού καπιταλισμού που θα τον βγάλει από την υπερχρέωση και θα τονώσει το εξωτερικό εμπόριο και τις συναλλαγές του. Δεν βλέπει τη συνολική αντιδραστικότητά της ΕΕ, το δημοσιονομικό σφαγείο, τις καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις, τον ευρωιμπεριαλιστικό στρατό, τη νεοφασιστική συμφωνία για τους πρόσφυγες, τον αστικό ολοκληρωτισμό και τα κράτη “έκτακτης ανάγκης”. Δεν θέλει τη συνολική – παρά τη μερική, και πιο ελέγξιμη – ρήξη μαζί της. Γι αυτό δεν αποδέχεται το αίτημα για έξοδο από την Ε.Ε.

Η ηγεσία της ΛΑΕ με την πολιτική αυτή, αντικειμενικά θέτει το εργατικό κίνημα κάτω από την αστική ηγεμονία, διαιρεί αντί να ενώνει την εργατική τάξη, αφοπλίζει ιδεολογικά και πολιτικά το λαό απέναντι στην Ε.Ε.

Δεύτερο, η αρθογράφος προτείνει και εύχεται, το 2017,

> “πολλές ηγεσίες στον αριστερό και δημοκρατικό αντιμνημονιακό χώρο, να πάψουν να βαδίζουν με τα σκουριασμένα μυαλά του παρελθόντος και των εμφύλιων αδιέξοδων αντιπαραθέσεων μέσα στην αριστερά.”

Κατηγορώντας λίγο – πολύ για πολιτική τύφλωση και άγνοια κινδύνου μπροστά στην “μνημονιακή, ιμπεριαλιστική, νεοφιλελεύθερη και καπιταλιστική περικύκλωση” όσους, για να αποφύγουν να αναμετρηθούν μαζί της, εκτοξεύουν, όπως αναφέρει, όλο και πιο ηχηρά επαναστατικά συνθήματα.

Θα το συνυπογράφαμε, αν η διαπίστωση αυτή οδηγούσε και στα αναγκαία βήματα κοινής δράσης και πολιτικού συντονισμού για την ταξική ανασυγκρότηση του ε.κ. πέρα από τον υποταγμένο συνδικαλισμό ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, την συνολική αντιΕΕ, αντιϊμπεριαλιστική πάλη, την αγεφύρωτη ρήξη με το κεφάλαιο και τις αναδιαρθρώσεις του.

Τα γεγονότα όμως δείχνουν το αντίθετο:

-Η ΛΑΕ δεν συμβάλλει στη δημιουργία ταξικού κέντρου με πρωτοβάθμια σωματεία, επιτροπές αγώνα, ομοσπονδίες και εργατικά κέντρα, που θα άλλαζε τα δεδομένα της ταξικής πάλης στη χώρα μας. Που με αγωνιστικό σχεδιασμό ανεξάρτητο από τη γραφειοκρατία και το συνδικαλισμό της ήττας, και κάτω από τον έλεγχο των ίδιων των αγωνιστών, θα μπορούσε να προχωρήσει στην αναγκαία κλιμάκωση της πάλης με προοπτική ανατροπής και νίκης. Οι δυνάμεις της συνεχίζουν να υποτάσσονται και να στηρίζουν το σχέδιο ήττας της ΓΣΕΕ Α.Ε. και της ΑΔΕΔΥ, αρνούμενες ή κωλυσιεργώντας στην πράξη για συγκρότηση ανεξάρτητων, αγωνιστικών και απεργιακών πρωτοβουλιών. Το ΜΕΤΑ στον ιδιωτικό τομέα στήριξε ολόπλευρα και συμμετείχε στη δοτή διοίκηση του ΕΚΑ.

-Προτάσσει την κομματική παρουσία και αυτοεπιβεβαίωση και όχι την μετωπική δράση (κομματικές προσυγκεντρώσεις, σημαίες, αρχηγικές εμφανίσεις στην πρώτη αλυσίδα για τις κάμερες κλπ)

-Αρνείται να στηρίξει την μετωπική πρωτοβουλία **ΔιΕΕξοδο.**

-Θεωρεί την επαναστατική τακτική και το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα βερμπαλισμό και βλέπει τις συμμαχίες υπό την ηγεμονία του ευρύτερου δημοκρατικού, πατριωτικού χώρου (κάτι σαν μια νέα εκδοχή της εθνικής αστικής τάξης ή των δημοκρατικών δυνάμεων).

-Βλέπει την ενότητα ως “τσιμπολόγημα”, μόνο με εκλογικά γιαλιά, για τις καρέκλες και τις έδρες στα σωματεία, τους δήμους και το κοινοβούλιο και όχι από τη σκοπιά της πολιτικής ενότητας της εργατικής τάξης και των μικρομεσαίων στρωμάτων για τα ζωτικά αλλά και τα συνολικά αντικαπιταλιστικά τους

συμφέροντα. Γι αυτό στο πρόσφατο συνέδριο της ΑΔΕΔΥ, αξιολογούσαν ως επιτυχία της ενότητας των “αριστερών και αγωνιστικών δυνάμεων” το ποιος θα βγεί πρόεδρος της ΑΔΕΔΥ και όχι το γενικό συσχετισμό που προέκυψε από το συνέδριο.

-Θέτουν ως διαχωριστική γραμμή το “μνημόνιο-αντιμνημόνιο” και το “νεοφιλελευθερισμό-αντινεοφιλελευθερισμό” γι’ αυτό θεωρούν τον αντικαπιταλισμό, την πάλη κατά του κεφαλαίου, τον αντιΕΕ αγώνα, την αντιϊμπεριαλιστική πάλη, αντίθεση του … μέλλοντος ή αντικείμενο μόνο ιδεολογικού στοχασμού και αναζήτησης, όχι πολιτικής γραμμής και μαζικής πάλης.

Τρίτο: Γι’ αυτό και στο τέλος τους άρθρου, εντελώς ειλικρινά, η κ. Ηλιάδη εκλαϊκεύει τη δημοκρατική, αντιμνημονιακή πρόταση ενότητας:

> “Αυτός ο κόσμος, οφείλει να στηρίξει κάθε πραγματική ενωτική πρωτοβουλία που θέλει να συμβάλλει σε ένα κοινό μέτωπο όλων των αριστερών, προοδευτικών, πατριωτικών, δημοκρατικών αντιμνημονιακών δυνάμεων για μια ριζική αλλαγή με κατεύθυνση και ορίζοντα μια αληθινή δημοκρατία, την ακηδεμόνευτη εθνική κυριαρχία και ανεξαρτησία και τον ουσιαστικό σοσιαλισμό της συμμετοχής, χωρίς γραφειοκρατικά και αυταρχικά εκτρώματα”.

Τόση ταξικότητα, αριστεροσύνη και αντιΕΕ διάθεση είχαμε καιρό να δούμε.

Η ευθύνη των αριστερών και ταξικών δυνάμεων στη δύσκολη περίοδο που ζούμε δεν εκτιμάται με συνδικαλισμούς και συνθήματα απελπισίας του τύπου “ενωθείτε γιατί χανόμαστε”. Για μας η επαναστατική τακτική καθορίζεται από τη στρατηγική. Δεν περιορίζεται στις συμμαχίες. Εμπεριέχει τους αναγκαίους συμβιβασμούς στο βαθμό που αυτοί δεν υπερβαίνουν το όριο μεταξύ αστικής και εργατικής πολιτικής.

Στο διάλογο και την κοινή δράση, στο αναγκαίο αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής, οι “εμφυλιοπολεμικές καταστάσεις” των αριστερών μπορεί να γίνουν ανώτερη προωθητική σύνθεση. Στη μάχη εντυπώσεων και εκλογο-κοινοβουλευτικο λαγνείας, παίρνουν χαρακτηριστικά εκφυλισμού και απωθούν τους εργαζόμενους.
Είμαστε με τον πρώτο δρόμο. **Ιδού η Ρόδος ιδού και το πήδημα.**

Δημοσιεύθηκε στο ΠΡΙΝ, 31.12.2016